

LEO

*L1-hoofd-
redacteur
leeft met het
nieuws*

HAUBEN

GEDREVEN ZONDER OPSMUK

Altwaaften een half jaar geeft Leo Hauben (Hoensbroek, 1961) de redactionele toon aan bij de Limburgse publieke omroep L1.

Daarvoor werkte hij bij de ROZ en Omroep Limburg, de voorlopers van L1. Een man van de lange adem die niet snel uitgekeken lijkt op het journalistieke bedrijf dat hij voert. Ontegenzeggelijk zijn er mensen die vinden dat Hauben 'er te lang zit'. Ook zijn er collega's die zijn behoefte om vrijwel telkens het debat aan te gaan, als drammerig ervaren. Zelf afficheert Hauben zich als 'rijklijk saai'. Anders dan zijn flitsend schoeisel, gehaaste autorijstijl en een paar breed uitgemeten conflicten doen vermoeden, blijkt Haubens eigen inkijk te kloppen. Hij is ongeduldig, gedisciplineerd en kan slecht tegen domheid. Leo Hauben leeft voor zijn vak. Wat twee lange gesprekken opleveren? Vooral het beeld van een man die op vriendelijke toon afstand bewaart. Maar ook een rusteloze ziel, tuk op enige polarisatie.

TEKST: Ludo Diels

FOTOGRAFIE: Harry Heuts

„Ik ben een stadsmens,” bekent Leo Hauben meteen in de Auberge van Neercanne. „Met landschappen heb ik weinig. Ik geniet van de dynamiek van steden. Een wandeling in het bos zul je me nooit zien maken. Met het pulserend ritme van steden voel ik meer verwantschap,” benadrukt Hauben met zijn markante tenorstem.

Maar is Limburg dan niet benauwend zonder een echte stadscultuur? „Natuurlijk word ook ik wel eens gevangen door de bekoorlijkheid van het glooiende Zuid-Limburgse landschap. Maar dat duurt bij mij nooit lang. Ik woon in Maastricht, de enige stad in Limburg waar ik wil wonen.”

‘Ik ben milder geworden’

Geboren is Leo Hauben in Hoensbroek. Daar doorloopt hij het St. Jans college en ontluikt zijn passie voor de journalistiek. „Ik begon bij de schoolkrant en vanaf mijn vijftiende werkte ik voor de ziekenomroep. Ik heb er ooit Toon Hermans mogen interviewen,” glimlacht Hauben met zijn verlegen rood aangelopen gezicht. Het gezin Hauben is allerm minst als muzisch in te lijsten. Vader is mijnwerker en moeder werkt bij de bakker. Boeken, kunst en muziek spelen geen bijzondere rol van betekenis in huize Hauben. „Ik kan alleen maar zeggen dat mijn tien jaar jongere broer en ik volslagen anders zijn dan onze ouders. Mijn broer is architect geworden. De invloed van ouders op kinderen fascineert mij. Het is intrigerend dat je ondanks een bepaalde opvoeding toch een andere invulling kunt geven aan het leven. Mijn jeugd was rustig. Een grote roerganger ben ik nooit geweest, zeker niet op de middelbare school.”

DIPLOMA

Door zijn prille journalistieke ervaring wordt Leo Hauben zonder loting aangenomen op de School voor de Journalistiek in Utrecht. Een keerpunt in zijn leven. „Ik was als jonge knaap zeker niet wereldwijd. Ik had weinig bagage. Die studie in Utrecht was een verademing. Ik heb daar veel geleerd. Ik werkte daarbij ook al als freelancer bij de ROZ (Radio Omroep Zuid) en het Limburgs Dagblad. De studie heb ik nooit afgerond. Ik heb een zwemdiploma en het Atheneum afgemaakt, meer niet. Trouwens, men heeft me er nooit naar gevraagd,” grinnikt hij.

Vanaf 1989 tot 1992 zit hij bij de financiële redactie van De Volkskrant in Amsterdam. Waar de ambitieuze Leo Hauben zich meteen thuis voelt. „Amsterdam voelde als een grote vakantie. Ik was dan ook helemaal niet van plan om naar Limburg terug te keren. Alleen als ik hoofdredacteur kon worden, zou ik Amsterdam willen verruilen voor Maastricht. En zo geschiedde. Op mijn 32ste mocht ik de redactie gaan leiden.”

Op de vraag of Hauben het na die vele jaren bij L1 niet allemaal al een keer voorbij heeft zien komen, antwoordt hij nuchter: „Ervaring en vakkennis zijn belangrijk in de journalistiek. Dit vak biedt de mogelijkheid om er genoeg passie in te leggen. En je hebt als journalist *never a dull moment*. Ik ga vrijwel elke dag fluitend naar mijn werk, prachtig toch!” Nooit intussen gesolliciteerd naar een andere baan? Dat wil hij niet ontkennen. Hauben heeft wel eens 'buiten L1 gekeken', maar wilde die 'heerlijke hondenbaan' uiteindelijk niet opgeven. Leo Hauben typeert zichzelf als een 'redelijke journalist'. „Je moet jezelf niet al te serieus nemen, denk ik. Ik stuur een team van ongeveer vijftig redacteurs aan, maar beschouw mij nog altijd als één van hen. Het wemelt er van de grote ego's en eigengereide figuren,

maar het is wel een inspirerende groep. Natuurlijk vereist mijn hoofdredacteurschap enige managementkwaliteiten, maar ik benader mijn vak vanuit een journalistiek perspectief.”

MILDER

„Ik ben met het ouder worden wel milder. Hoewel ik nog steeds een ongeduldig type ben, ben ik wel veranderd. Vroeger dacht ik dat mijn normen maatgevend waren. Als ik tot diep in de nacht werkte, verwachtte ik dat in mijn jeugdig enthousiasme ook van mijn collega's. Ik ben daar nu anders in. Wel houd ik nog steeds van enige polemiek, van debat en discussie. Met medewerkers die alleen maar ja-knikken, kan ik weinig beginnen. Ik waardeer een kritische grondhouding. Iemand die zegt dat hij of zij de dingen op een bepaalde manier doet omdat dat 'altijd al zo was', hoeft bij mij op geen medewerking te rekenen. Ik wil in een dialoog tot scherpte komen. Wel heb ik een hekel aan domheid. Een dom mens vind ik erger dan een slecht mens. Een slecht mens kan immers nog veranderen,” gromt Hauben.

‘Ik heb een hekel aan domheid’

Schuift naar het puntje van zijn stoel: „Ik geloof in een goed debat. Ik zie dat ook als een sport. Daarbij vind ik het belangrijk om samen al debatterend tot een goed eindresultaat te komen. Het gaat me niet om winnen of verliezen. Je moet durven je ooit ingenomen standpunt in te wisselen voor een beter idee. Zo heb ik altijd veel respect voor mensen die toegeven dat ze iets nu anders zien dan een tijd geleden. Ook in de politiek zou men vaker moeten durven bekennen dat men na een goed debat een ander standpunt inneemt dan daarvoor.”

PRIVÉ

Al vanaf zijn zeventiende is Leo Hauben samen met zijn echtgenote. „Bij mij lopen zakelijk en privé in elkaar over. Ik ben veel met mijn werk bezig zonder het me echt te realiseren. Ik lees weinig of geen fictie, maar houd wel de internationale kranten goed bij. Thuis weten mijn vrouw en dochter niet beter dan dat ik altijd maar bezig ben. Er bestaat volgens mij weinig verschil tussen het leidinggeven aan journalisten en het opvoeden van een dochter, denk ik. Ik geloof dat je mensen, dus ook kinderen, eigen verantwoordelijkheid moet geven. Mijn dochter danst zeer verdienstelijk en moet daar veel tijd in steken. Het vergt veel discipline. Ik ben ook gedisciplineerd en allesbehalve slordig of chaotisch. Ik kan zelf niet dansen en niet koken, maar ik geniet er wel van; op afstand.”

Blitse schoenen
i.p.v. stropdassen

Om er rap aan toe te voegen: „Eigenlijk ben ik een nuchter en zelfs een beetje verlegen mens en zeker geen societyfiguur. Ik ben en blijf slechts een 'journalistje'. Relativeringsvermogen is voor mij wezenlijk.”

Wie alleen maar let op de *flashy* schoenen van Leo Hauben, verwacht een ijdel persoon. Dat klopt ook wel. Zelf verschijnt hij met enige re-

gelmaakt op tv en is zich terdege van zijn presentatie bewust. Toch relativeert hij zijn keuze voor opzichtige schoenen. „Ik doe het ter compensatie van het feit dat ik vrijwel nooit stropdassen draag. Ik fleur een grijs pak op met mijn schoenen. Het is ook een misverstand dat ik een hele collectie zou hebben. Ik ben niet de Imelda Marcos van Limburg.”

BANG

Hauben is met zekerheid beschouwelijk. Maar hij weet handig een zweem van saaiheid op te roepen. Bezoekt hij kookclubs of speelt hij slaggitaar in een rockband? Is er een geliefd huisdier?

Hij pareert deze plaagstootjes handig door te stellen dat hij hiervoor te saai is. Sporten doet hij niet omdat hij te bang is voor blessures. „Wel leef ik redelijk gezond. Ik drink met mate en rook niet. Ik ben al jaren niet meer dronken geweest. Muziek boeit me wel. Ik heb een paar artiesten die ik wel aardig vind, maar een muzikkenner ben ik allerminst. Koken kan ik niet. O ja, ooit hebben we een kat gehad.”

En vult gauw aan dat hij niet in God gelooft. „Ik ben ooit misdienaar geweest, maar ben dat geloof kwijtgeraakt.”

„Wel schiet ik heel vaak in een professionele reflex. Ook tijdens privé aangelegenheden. Bij de begrafenis van mijn vader heb ik gesproken. Natuurlijk was ik emotioneel, maar ik voel ook de bijna professionele noodzaak om daar op dat altaar een goed verhaal te vertellen. Ik voel het verdriet van te voren. Maar op het moment dat ik iets moet zeggen, wil ik het goed doen. Ik ben in wezen een verlegen mens. Mijn beroep tilt me af en toe boven die schuchterheid uit. Nee, aan cynisme heb ik een hekel. Gevoel is zeer belangrijk in het leven.

Ik houd ervan om de dag te plukken. Ik gun me ook tegenwoordig meer tijd om te genieten. De schoonheid van het alledaagse te zien, is heel bijzonder. Mijn favoriete vakantieland is Spanje. Misschien dat ik daar ooit zal neerstrijken. Maar of ik het lang vol houd?

Voor de dood ben ik niet bang. Ik hoop alleen dat hij met één grote slag toeslaat en niet slui-merend of zeurend. Die grote klap zou ik me wel gunnen, later.”

DICHTBIJ

Leo Hauben is dan ook geen man van het grote verlangen, hij is van het nu. Urenlang kan hij praten over het medialandschap. Over het ontberen van voldoende kritische journalistiek in Limburg, over de onverantwoorde snelheid waarop politici – vaak zonder voorkennis – reageren. En over de journalistiek die hierin te pas en te onpas meegaat. Ook kan hij uitvoerig ingaan op de grootscheepse veranderingen die er in het medialandschap gaan plaatsvinden. Hij rept over de trend van het 'dichtbij'. Volgens Hauben leven we in een dichtbij-era, waarin bijna alles veel eenvoudiger bereikbaar is. Of 't nou gaat om reizen, mobiele telefoons of de l-pad.

In 2011 werd Leo Hauben vijftig. Een mijlpaal, niet dan? „Ik heb er geen speciaal gevoel bij. Ik ben geen man voor mijlpalen.” Zijn houvast is het nieuws, dag in dag uit. 📰

‘Journalistiek
in Limburg
vaak niet
kritisch genoeg’